

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Ririro

Oom Wiggily en de Verjaardagstaart

"Morgen ben ik jarig! Morgen ben ik jarig! En ik krijg een taart met tien kaarsjes erop!"

Een klein meisje zong dit steeds opnieuw terwijl ze op een ochtend door het huis danste.

"Tien kaarsjes! En ze worden aangestoken, en ik mag ze uitblazen en de taart aansnijden en uitdelen; mag dat, mama?" vroeg het kleine meisje.

"Ja, mijn kind," antwoordde Mama. "Maar als je een verjaardagstaart wilt hebben, moet je naar de winkel gaan en wat bloem, suiker en eieren halen. Ik wist niet dat ik ze nodig had, maar dat is wel zo, als jij een taart wilt."

"Oh, natuurlijk wil ik een taart!" zei het kleine meisje.

"Het zou helemaal geen verjaardag zijn zonder taart! En tien kaarsjes erop, allemaal aangestoken! Vorig jaar had ik er maar negen. Maar nu mag ik er tien! Tien kaarsjes! Tien kaarsjes op mijn verjaardagstaart!" zong het blij kleine meisje steeds maar weer. "Tien kaarsjes! Tien kaarsjes!"

"Je kunt beter naar de winkel gaan, in plaats van zoveel te zingen!" lachte haar moeder. "Zing maar op weg, als je wilt. Maar vergeet de bloem, suiker en eieren niet."

"Ik haal ze," zei het kleine meisje, en ze vertrok, via een kortere weg door het bos om sneller bij de winkel te komen.

Dit bos was hetzelfde bos waarin Oom Wiggily zijn holle stronk bungalow had gebouwd, en ongeveer op hetzelfde moment dat het kleine meisje vertrok om de spullen voor haar verjaardagstaart te halen, stond de konijnenheer op zijn veranda.

"Waar ga je naartoe?" vroeg Zuster Jane Fuzzy Wuzzy, zijn muskusrat-huishoudster.

"Oh, alleen maar even door het bos huppelen, op zoek naar een avontuur," antwoordde Meneer Langoor. "Ik heb er geen gehad sinds ik heb geholpen met het graven van de regengeul rond de tent van de kampeerjongens."

"Ik zou denken dat dat genoeg zou zijn voor een lange tijd," zei Juffrouw Fuzzy Wuzzy.

"Oh, nee. Ik heb elke dag een nieuw avontuur nodig!" lachte het konijn, en over de velden en door het bos huppelde hij.

Nu was Oom Wiggily nog niet ver gekomen toen hij plotseling in een val trapte. Het was een veer-val, geplaatst in het bos door een jager die hem had bedekt met gedroogde bladeren zodat hij niet gemakkelijk te zien was. Zo houden jagers de wilde dieren voor de gek.

En, de val niet ziend, huppelde Oom Wiggily er recht in. "Knak!" gingen de kaken van de val op elkaar, waardoor de arme konijnenheer vastzat met één achterpoot.

"Oh, jee!" riep Meneer Langoor. "Ik zit vast! Maar het is een geluk dat het een val is met gladde kaken, en niet

het soort met scherpe tanden. Als ik mijn poot maar los kon krijgen, zou alles goed zijn; behalve dan dat mijn poot een paar dagen lam en stijf zou kunnen zijn. Ik moet proberen eruit te komen!"

Oom Wiggily probeerde zijn poot uit de val te trekken, maar het had geen zin. De veer hield de kaken te strak op elkaar. De konijnenheer liet zijn roze neus zo hard mogelijk trillen, en hij probeerde zelfs de kaken van de val uit elkaar te wrikken met zijn rood, wit en blauw gestreepte reuma-kruk. Maar het lukte niet.

"Oh, jee!" dacht Oom Wiggily. "Ik moet om hulp roepen. Misschien hoort Neddie Kortstaart, de sterke jongensbeer, me wel. Hij zou deze val makkelijk kunnen openen en me bevrijden."

Dus riep de konijnenheer zo luid als hij kon:

"Help! Help!"

Natuurlijk sprak hij diertaal, en om die reden wist het kleine meisje, dat een verjaardagstaart met tien kaarsjes zou krijgen, niet wat Oom Wiggily zei. Ze hoorde hem wel lawaai maken, want ze passeerde de plek waar het konijn in de val zat, kort nadat het ongeluk was gebeurd.

"Ik vraag me af wat dat grappige geluid is?" zei het kleine meisje, toen Oom Wiggily opnieuw om hulp riep.

"Het klinkt als een dier. Ik wou dat ik diertaal begreep!"

Oom Wiggily wenste met heel zijn hart dat het kleine meisje kon horen wat hij zei, want hij riep om hulp. Het konijn begreep meisjestaal, en hij wist wat dit meisje zei, want ze sprak haar gedachten hardop uit.

"Maar ze weet niet wat ik wil!" zei de arme Oom Wiggily tegen zichzelf. "Ze is vast goed en lief, zoals alle meisjes, en als ik haar maar deze kant op zou kunnen laten komen, zou ze me misschien uit de val halen."

Het kleine meisje, op weg naar huis vanuit de winkel, was niet ver van Oom Wiggily tot stilstand gekomen, maar ze kon hem niet zien omdat hij achter een struik zat.

"Ik moet een soort geluid maken dat ze hoort," dacht het konijn. Toen sloeg hij met zijn kruk in de struiken, waardoor de gedroogde bladeren en de groene struiken rammelden, en het kleine meisje hoorde dit geluid.

"Oh, misschien zit er een vogel gevangen in een groot spinnenweb!" zei het kleine meisje. "Ik zal hem losmaken - ik hou van vogels!" Ze zette haar bundel bloem, suiker en eieren op een platte stronk neer en baande zich een weg door de struiken tot ze zag waar Oom Wiggily in de val zat.

"Oh, wat een grappig konijn!" riep het kleine meisje toen ze naar de konijnenheer keek, helemaal gekleed, zoals hij altijd was als hij op zoek ging naar een

avontuur. "Hij lijkt precies op een plaatje op een paaskaart!" lachte het kleine meisje. "Ik wou dat ik hem op mijn feestje had!"

"Nou, ik wou dat ze deze val van mijn poot haalde!" dacht Oom Wiggily, hoewel hij natuurlijk niets kon zeggen, hoeveel hij ook hoorde.

Toen keek het kleine meisje tussen de bladeren en zag waar de val Oom Wiggily kneep.

"Oh, jij arme konijntje!" riep ze. "Ik zal je losmaken."

Heel voorzichtig drukte ze haar voet op de veer van de val om hem te openen. En toen de kaken open waren, kon Oom Wiggily zijn poot eruit tillen, wat hij deed. Hij huppelde een klein stukje over de gedroogde bladeren, een beetje mank, want de knijpende val had hem pijn gedaan. Toen hij tot stilstand kwam op een gladde, grasachtige plek, leunde het konijn op zijn rood, wit en blauw gestreepte reuma-kruk en, terwijl hij zijn hoge zijden hoed afzette, maakte hij een diepe en beleefde buiging voor het kleine meisje.

"Dank je wel dat je me een grote gunst hebt bewezen!" zei Oom Wiggily in diertaal. "Ik wou dat ik er een voor jou kon doen!"

Maar natuurlijk kon het kleine meisje deze konijntaal niet begrijpen, dus lachte ze alleen maar en zei:

"Oh, wat een lief, grappig konijn! Met een hoge hoed en al! Ik wou dat je naar mijn verjaardagsfeestje zou komen! Ik krijg een taart met tien brandende kaarsjes erop!"

"Dank je, ik zou graag komen, maar dat is onmogelijk," antwoordde Oom Wiggily in zijn eigen taal. Toen, met nog een diepe en beleefde buiging, huppelde hij weg.

Het kleine meisje raapte de spullen op die ze in de winkel had gekocht en ging naar huis.

"Je raadt nooit wat ik in het bos heb gezien," vertelde ze haar moeder. "Een konijn, helemaal gekleed in een zwarte jas en rode broek, zat gevangen in een val, en ik heb hem bevrijd!"

"Onzin!" lachte Mama. "Wie heeft er ooit van een konijn zoals dat gehoord? Je bent zo opgewonden over je verjaardagstaart dat je aan het dromen was, denk ik!"

"Oh, nee, mama! Ik heb niet gedroomd!" zei het kleine meisje. "Echt niet!"

"Nou, laat maar. Nu gaan we je verjaardagstaart maken," antwoordde Mama.

De verjaardagstaart werd gemengd en in de oven gebakken, en bovenop werd roze glazuur gesmeerd.

"We zetten de kaarsen er morgen op, als je je feestje hebt," vertelde Mama het kleine meisje.

Morgen kwam, na een nacht waarin Cora Janet, want zo heette het kleine meisje, had gedroomd over een rit in een luchtschip, met een konijnenheer die gekleed was als een soldaat. In de middag kwamen veel jongens en meisjes naar Cora Janets verjaardagsfeestje.

"Oh, wat is alles mooi!" riep een kleine jongen uit, toen hij zijn tweede schaal ijs kreeg.

"Wacht maar tot je mijn verjaardagstaart met tien kaarsjes ziet!" fluisterde Cora Janet.

Toen het bijna tijd was om de brandende taart te brengen, riep Mama Cora Janet de keuken in.

"Heb je de kaarsen gehaald, Cora?" vroeg Mama.

"Nou, nee!" antwoordde het kleine meisje. "Ik - ik dacht dat we kaarsen hadden!"

"En ik dacht dat ik je had gezegd ze te halen," ging Mama verder. "Er is er geen een in huis! Ik heb overal gezocht. Geeft niet, misschien kan ik er wel een paar bij de burens lenen. Ga maar terug naar je vrienden."

"Oh, ik hoop zo dat je kaarsen kunt krijgen!" zuchtte Cora Janet. "Een verjaardagstaart zonder kaarsen zal toch helemaal niet goed zijn!"

Mama vroeg de dame die aan de ene kant naast de deur woonde of ze kaarsen had.

"Geen enkele, het spijt me zeer," was het antwoord.

Toen vroeg Mama het aan de dame aan de andere kant.

"Oh, ik gebruik nooit kaarsen," antwoordde deze dame, terwijl ze op haar achterstoep kwam staan om over het hek met de moeder van Cora Janet te praten. "Het spijt me zo!"

"Nou, ik denk dat ze de taart zonder verjaardagskaarsen zullen moeten eten," zei Mama.

"Cora Janet zal ook zo teleurgesteld zijn, want ze is zo'n fantasierijk kind! Stel je voor, mevrouw Blake, ze kwam gisteren thuis en vertelde over het helpen van een oude konijnenheer, met een hoge zijden hoed, uit een val!"

"Het idee! Ze moet het gedroomd hebben!" zei mevrouw Blake.

"Nee, ze heeft het niet gedroomd! Dat is echt gebeurd!" zei Oom Wiggily tegen zichzelf, die net door de velden achter het huis huppelde waar Cora Janet woonde. "Dus dit is haar thuis, is het?" vervolgde de konijnenheer tegen zichzelf. "En ze heeft geen kaarsen voor haar verjaardagstaart! Jammer!"

Oom Wiggily was net op tijd komen aanhuppelen om de moeder van Cora Janet bij de burens om kaarsen te horen vragen.

"Het is zo laat dat alle winkels gesloten zijn," ging mevrouw Blake verder, "anders zou ik wat kaarsen voor Cora gaan halen."

"Geeft niet," zei Mama. "Ze zal haar teleurstelling zo goed mogelijk moeten verwerken."

"Nee! Dat mag niet!" zei Oom Wiggily tegen zichzelf.

"Ik kan haar geen echte kaarsen geven, maar ik kan wat splinters van de dennenboom op haar stoep leggen. Daar zit pek, teer en hars in en ze branden bijna als kaarsen. Toen ik een konijnenjong was, stak ik deze denneboomkaarsen vaak aan."

Niet ver weg was het bos, en, in het schemer van de avond over het veld huppelend, knaagde Oom Wiggily met zijn scherpe tanden al snel wat dennenhouten splinters van een van de bomen. In vroegere tijden, toen er geen elektrische of petroleumlampen waren, studeerden kinderen hun lessen voor de open haarden, bij deze dennenknopen.

"Deze zijn geschikt voor verjaardagstaartkaarsen," fluisterde Oom Wiggily, terwijl hij met een poot vol dennenknopen terug naar het huis van Cora Janet huppelde. Hij legde ze op de stoep, en toen, met zijn achterpoten, schopte hij wat grind van het voetpad tegen de ramen van de eetkamer.

"Wat is dat?" vroeg Cora Janet, toen ze het geluid hoorde.

"Een paar stoute jongens die belletje lellen spelen," zei een van de meisjes op het feestje. "Ze halen streken uit omdat ze niet zijn uitgenodigd."

"Ik ga kijken wie het is," zei Mama.

Ze ging de veranda op. Daar zag ze de stapel dennenhouten splinters. Omdat ze op het platteland had gewoond toen ze een meisje was, wist Mama dat deze stukjes hout als kaarsen konden worden gebruikt.

"Oh, nu kan ik de verjaardagstaart het helderst laten branden!" riep Mama uit. Ze haastte zich het huis in. Ze stak tien dennenhouten splinters in de taart, want Oom Wiggily had er een dozijn achtergelaten, omdat hij niet precies wist hoe oud Cora Janet was. Toen de dennenknopen waren aangestoken, droeg Mama de taart de kamer in waar de jongens en meisjes Cora Janet vele gelukkige terugkeren voor haar verjaardag wensten.

"Oh, waar heb je de kaarsen vandaan?" vroeg Cora.

"Ik denk dat het konijn dat je droomde dat je zag ze heeft achtergelaten," antwoordde Mama, voor de grap natuurlijk, want ze dacht nooit dat dat echt zou kunnen gebeuren.

"Droomkaarsen of niet, ze zijn prachtig!" mompelde het kleine meisje.

En iedereen op het feestje zei hetzelfde.

Ze keken toe hoe Cora Janet de dennenskaarsen op haar verjaardagstaart een voor een uitblies. En toen de laatste was weggeflikkeld, werd de taart aangesneden temidden van het vrolijke gelach van de jongens en meisjes.

"Nou, ik ben blij dat ik haar een plezier heb kunnen doen," zei het konijn tegen zichzelf, terwijl hij verborgen onder de seringenstruik alles hoorde en zag wat er gebeurde. "Ik zal altijd van Cora Janet houden!" En dat deed hij.